

Respect pentru oameni și cărți

Copyright © 2016 VT Morogan

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2016 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: editura@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOROGAN, V. T.

În vrie : roman / V.T. Morogan. - București : Crime Scene Press, 2016

ISBN 978-606-94295-0-1

821.135.1-31

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Tehnoredactor: CORINA MÎȚĂ

Bun de tipar: noiembrie 2016

Tipărit în România, FEDPRINT

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

VT Morogan

În vrie

CRIME SCENE PRESS

2016

PROLOG

Bărbatul dormea cu mâinile încrucișate pe piept, întins pe canapeaua din piele neagră. Un țârâit prelung a sfâșiat liniștea densă care domnea în încăpere. A deschis ochii și a privit nedumerit în jur. S-a ridicat de pe canapea și s-a îndreptat cu mișcări automate spre obiectul care-i tulburase somnul. A ridicat receptorul și a mormăit:

– Alistair Skelton. S-a întâmplat ceva?

– Nu, domnule. M-ați rugat să telefoniez la ora cinci și jumătate. Întâlnirea cu James Body este programată pentru ora șase.

– Mulțumesc.

A lăsat receptorul în furcă și s-a îndreptat spre peretele de sticlă prin care pătrundea o lumină difuză. A privit afară. Era ceață și se lăsa înserarea. Iazul de lângă locuința sa din Belwood, într-o pădurice situată la câțiva kilometri de Edinburgh, lucea misterios în semiobscuritate.

Alistair Skelton se întorsese cu două ore în urmă de la castelul Mull, reședința clanului MacLean, unde, timp de două zile, se desfășurase întrunirea de primăvară a organizației. Skelton era directorul agenției secrete a grupului celor 19, consiliul de conducere al cartelului de putere *Noua Ordine*. Deținea funcția din 2009 și obținuse câteva rezultate spectaculoase. Mai ales în ultimii trei ani.

Avea 52 de ani, era înalt, de peste doi metri și foarte slab. Chipul subțire, palid, ochii negri, adânciți în orbite, cu privire sfredelitoare, împreună cu craniul complet ras îi dădeau un aer fantomatic, sinistru, în special atunci când nu se controla, ceea ce se întâmpla rar. De

Libris
obiței, afișa o expresie binevoitor-înțelegătoare, care-l făcea să pară simpatic, chiar plăcut. La nevoie, putea să devină seducător.

Studiase filosofia, psihologia și avea noțiuni solide de cibernetică și economie. Lucrase mulți ani ca psiholog, terapeut și consultant, pentru serviciile secrete engleze și americane, iar acum avea propria sa agenție de informații. Dezvoltase o structură puternică și complexă, incluzând tot felul de profesii și diverse tipuri de inteligență umană. Agenția folosea psihologi, informaticieni, jurnaliști, fizicieni și chimiști, medici, istorici, chiar și teologi și artiști. Rezultatele erau extraordinare. Scopul urmărit era crearea confuziei, a instabilității și avea drept țel declanșarea de conflicte în orice mediu, în orice țară. Volumul de informație pe care-l deținea era uriaș. Agenția avea propriile servere, iar angajații locuiau în case-tip, în apropierea clădirii în care lucrau. Existau, de asemenea, un restaurant, un cinematograful și un club, toate situate în pădurea Belwood, domeniu care aparținea trustului de putere.

A căscat discret, a întors spatele ferestrei panoramice și s-a îndreptat spre masa de lucru din plastic de culoare cenușie care, împreună cu fișierele, ocupau un perete întreg. S-a așezat pe scaunul din fața ei. Se simțea obosit. Întrunirile celor 19 îl plictiseau. Era terne, lipsite de viziune, axate doar pe vânzări și profit. Desigur, cei 19 erau printre cei mai influenți oameni din lume, însă Alistair Skelton cunoștea totul despre ei – atât calitățile, dar mai ales defectele. De aceea, nu-i admira și nici nu-i stima. Aveau prea multe dorințe, vicii, emoții. O persoană cu adevărat puternică nu dorea nimic, adevărul lui. Skelton nu era interesat de bani, putere sau dragoste. Îi erau indiferente toate acestea. Pe el îl interesa experimentul. Era un tehnocrat. Nu-l tulbura faptul că rezultatul experimentului putea fi catastrofal pentru omenire. Ce era omenirea? O picătură în oceanul infinitului.

A aprins lampa de pe birou și s-a răsucit cu scaunul rotativ. Priviștea îl mulțumea. Pereții acoperiți de rafturi cu cărți, canapeaua confortabilă, un fotoliu, un seif de dimensiuni impresionante, masa de lucru și scaunul pe care stătea. Totul în nuanțe de gri și negru. Totul curat și simplu. Septic. Nici un aparat electronic sau electric, cu

excepția telefonului antic, din anii imediat de după război, din epocă de culoare neagră. Alistair Skelton nu folosea computerele, adică le folosea, dar nu acasă și nu pentru lucrările importante. Cunoștea prea bine primejdiile aparatului electronic, doar în felul acesta întocmise gigantica bază de date a agenției. Planuri, protocoale, lucrări secrete, listele cu asociați și colaboratori interni și externi, absolut tot materialul important îl bătea el însuși la mașină, era codat și păstrat în seiful din încăpere.

Iar acum îl aștepta pe James Body, viitorul șef al echipei care asigura securitatea locuinței și a muncii sale. Fostul șef murise cu câteva zile în urmă într-un accident cu avionul personal. James Body îi fusese recomandat de Igor, unul dintre cei mai influenți și primejdioși membri ai grupului celor 19. Skelton îl respecta oarecum pe acest Igor, bărbat curajos, inteligent, excentric și imprezibil. Faptul că nu reușise încă să-l încadreze în vreuna dintre categoriile comportamentale umane, cu tot volumul mare de informații despre el și activitatea lui, îl incita și îi provocase un început de stimă. Era curios să-l întâlnească pe protejatul lui Igor, pe James Body. Numele viitorului angajat i se părea caraghios. Probabil un tip musculos, bine antrenat și grobian.

A privit ceasul de la mână. Mai erau patru minute până la sosirea acestuia. La ora șapte și jumătate o va lua pe Helga de acasă și vor cina împreună în oraș. Avea nevoie de ajutorul ei. Dan Voinea, tânărul informatician român, angajat cu trei luni în urmă, deși impresionant de dotat, nu se integrase încă mulțumitor în echipa de *hackeri* a agenției. Skelton dorea să obțină cu ajutorul Helgei unele informații de natură ceva mai intimă cu privire la Dan Voinea. Trebuia să știe totul despre el, iar Helga era specialistă în domeniu. „Helga, credinciosul meu instrument, psihopata mea...” Gândurile i-au fost întrerupte de o bătaie discretă în ușă.

– Intră! a ordonat Alistair Skelton și s-a ridicat de pe scaun.

Ușa se deschise fără zgomot și o siluetă își făcu apariția în cadrul ei.

„Ce bărbat frumos!” a exclamat Alistair Skelton în gând și, vădit încurcat, îi întinse mâna vizitatorului.

Respect pentru oameni și cărți

1

Strada Sankt Eriksgatan este artera principală a cartierului Vasa, cartier din centrul Stockholmului, cu clădiri masive, bine întreținute, datând de la începutul secolului trecut. Apartamentele scumpe, uneori foarte spațioase, sunt locuite de agenți imobiliari prosperi, frizeri la modă, mici afaceriști și licențiați bine plătiți. Familiile cu copii sunt numeroase, iar străinii aproape lipsesc. Circulația amețitoare de mașini nu descurajează deloc pietonii care se îmbulzesc pe trotuarele înguste, atrași de micile magazine, cafenele și restaurantele primitoare.

„E o zi călduță. 10 iunie... 10 iunie, 2015”, a repetat în gând Alexa Vancea, oprindu-se în fața unui butic, nu departe de intersecția străzii Sankt Eriksgatan cu strada Fleminggatan. A privit ceasul de la mână. Era aproape ora 12. Îi era foame. A mai făcut un pas, neputându-se hotărî dacă să se ducă să-și cumpere un sandwich din galeria de la colț sau să se întoarcă pe strada Rörstrandsgatan unde, la restaurantul iranian de curând deschis, serveau o delicioasă mâncare de vinete cu carne de miel.

Sufla un vânt umed, iritant, iar nori albi, cu forme ciudate, se perindau cu repeziciune pe cerul neobișnuit de albastru. Locuitorii Stockholmului, moleșiți de căldură, mergeau dezordonat, se loveau unii de alții, aerul era saturat de miros de benzină, în ciuda vântului care bătea neîntrerupt. A rămas o clipă nemișcată în fața unei tutungerii. Ziarele anunțau mari demonstrații anti-islamice în Germania și în Olanda. A tresărit și a întors capul. Muzică și țipete stridente se auzeau

de undeva, dinspre piața Sankt Erik. A privit curioasă. Un camion uriaș, încărcat cu băieți în costume albe și fete îmbrăcate în rochii de aceeași culoare, toți blonzi și toți purtând șepci, se apropia de locul unde se afla ea. Camionul era împodobit cu ramuri de mesteacăn și, din difuzoarele puternice, se revărsa o muzică asurzitoare. Tinerii țipau isteric, nu se înțelegea ce spun și agitau sticle de vin spumos, făcând ca lichidul să țâșnească departe, stropindu-i pe cei de pe trotuar. Pe o pancartă stătea scris: „Noi vom plăti pensiile voastre”. În Suedia, lumea tinerilor era o lume aparte, iar ziarele primeau nu puține scrisori în care se cerea ca pensionarii să nu aibă acces în magazine după ora patru după-amiaza și că, de fapt, ar fi fost mai bine ca aceștia să părăsească orașele, să se mute la țară. Alexa Vancea îi privea fascinată. Erau, desigur, tineri și veseli, dar aveau ceva sălbatic în comportament – demni urmași ai vikingilor de odinioară, care prădau și îngrozeau Europa.

– Așa sărbătoresc copiii noștri terminarea liceului, dragii de ei, o informă în engleză o doamnă mai în vârstă, care se oprise lângă ea și le făcea semne prietenoase celor din camion.

Alte două camioane, încărcate cu tineri urlând și cu muzica dată la maximum, veneau din direcția opusă. Treceau și mașini mici, decapotate, claxonând neîntrerupt, cu pasagerii ridicăți în picioare, gesticulând și țipând. Steaguri suedeze, steaguri verzi cu semilună, steaguri grecești, somaleze, se agitau frenetic în aer, muzici diverse se suprapuneau într-o cacofonie asurzitoare. Alexa Vancea i-a zâmbit doamnei binevoitoare și s-a îndepărtat.

S-a oprit în fața centrului comercial Västermalm și a continuat să privească spectacolul defilării camioanelor cu liceeni. Și-a amintit că, nu peste multe zile, era invitată la soții Alimănescu al căror fiu, Emil, tocmai absolvise liceul. Alexa sosise de zece zile la Stockholm. Părăsise Lome, capitala republicii Togo, unde preda cursuri la universitate, din cauza epidemiei de *ebola*. Universitatea fusese închisă, iar prietenul ei, Anders Edfeldt, urma să sosească și el la Stockholm, la sfârșitul lunii iunie. Alexa Vancea hotărâse să petreacă vara în Europa, unde nu mai fusese de mai bine de doi ani. La Stockholm, dorea s-o revadă pe Ruxandra Porghir și să rezolve problema cu garsoniera de pe strada

Kammakargatan, pe care încă o avea și în care locuia în prezent. Însă camera prietenoasă îi amintea prea des de Viktor, bărbatul cu ochi viorii, care se afla acum undeva, în Rusia, cât și de moartea Mihaelei Sekely, de eleganta și primejdioasa Jeanne Beaufort și de tot ce se întâmplase la Stockholm, în urmă cu doi ani și jumătate.¹

Atunci se refugiase la Lomé, orașul sărac, dar atât de fermecător din Africa Centrală, muncise cu dăruire, se simțise împlinită, în armonie cu ea însăși, însă imaginea chipului lui Viktor nu o părăsise. Mai ales în garsoniera de pe Kammakargatan se simțea adesea tristă. Privea în zadar spre fereastra mansardei de peste drum, acum niciodată împodobită cu flori. Viktor nu mai era acolo, iar florile plecaseră odată cu el.

A continuat să privească parada camioanelor cu absolvenții de liceu. Muzică asurzitoare, țipete, uneori gesturi obscene, unii dintre tineri păreau beți. Mulți trecători îi priveau cu simpatie, nostalgic, amintindu-și că mai demult făcuseră și ei același lucru. După un timp, Alexa Vancea a observat că în unele camioane aproape toți tinerii erau blonzi, iar în altele predominau cei cu părul de altă culoare. Liceele erau, de fapt, segregate. A cuprins-o o ușoară indispoziție și a continuat să privească spectacolul veseliei tinerilor absolvenți cu inima strânsă. Se gândea la rasismul în creștere din Europa și aiurea, la succesul partidelor fasciste, denumite în presă de extremă-dreaptă sau populiste, care ocupau numeroase locuri în parlamentele europene. După doi ani și jumătate de absență, regăsea o Europă tulbure. Alexa era sigură că totul, conflictele din Orient și Africa, ca și cel din Ucraina, erau opera trusturilor de putere și a serviciilor de spionaj. Niciunul nu era mai bun decât celălalt. Lupta pentru resurse naturale, pentru piețe de desfacere era acerbă, iar „democrația” se voia instaurată prin bombardamente atroce. Oamenii fugeau, noi valuri de emigranți într-o

¹ Trimiterile din text se referă la acțiunea romanului *Frumosul asasin* de VT Morogan (Crime Scene Press, 2014). De altfel, în roman, cititorul va mai regăsi aluzii la evenimente descrise în precedentele volume ale celor doi autori, lectura acestora nefiind, însă, obligatorie pentru înțelegerea cărții de față. (n. red.)

libris.ro

Europă care nu mai dorea străini. Rasism, ură, extremism, zăngănit de arme, asta găsisse Alexa la întoarcere.

Gândurile i s-au îndreptat din nou spre Viktor. Își simțea inima grea. Muzica urla. Un camion se oprise la semafor, chiar în dreptul ei. Deasupra cabinei șoferului stătea scris cu litere mari LICEUL BROMMA. Aproape toți pasagerii din remorcă erau blonzi sau cu părul șaten-deschis. „Deci, în Bromma locuiesc numai suedezi”, își spusese distrată Alexa. Câteva fete râdeau cu lacrimi și țipau ascuțit, privind ceva ce nu se putea vedea din stradă. Trântit pe jos în camion, cu fața în sus, Hasse, colegul lor, se deschiesea la pantaloni și își expunea membrul pe care alți doi colegi, Ragnar și Jurgen, îl stropeau cu șampanie. Câțiva tineri nu participau la veselia declanșată de Hasse, părând că discută ceva serios. Privindu-i fără să vrea, Alexa Vancea înregistră că unul dintre ei era surprinzător de brunet, bine făcut și contrasta puternic ca înfățișare cu ceilalți. I se părea oarecum cunoscut. „Sunt nemaipomenită!” a exclamat în gând. „Este Emil. Bebe, cum îl alintă Coca și Dinu pe fiul lor. Desigur, este Bebe Alimănescu. Sunt invitată la ei, iar ei locuiesc în Bromma acum. Uitasem.” Râzând, i-a făcut un semn prietenos cu mâna. Bebe a întors însă capul, părând că nu o vede. Cu ochi întunecați, a cercetat pe furie chipurile prietenilor suedezi. Oliver Hoffman, Marcus, Siqvad, Dorotea, Gerd, locuiau cu toții în Bromma și aparțineau unor familii care aveau posibilități materiale.

A respirat adânc și a înghițit în sec. Prietenii lui păreau că nu observaseră nimic. „Slavă Domnului”, își spusese Bebe. „Asta îmi mai lipsește! Să fiu salutat de o căpățână neagră! De fapt, este destul de albă. Cu ochi verzi. Dar... Ah! Vreau să fiu și eu ca ei, blond, cu ochi albaștri, cu pielea albă... Și mama asta a mea, ca o tâmpită, face o petrecere pentru mine cu toți imigranții ăia! Cu români! Ce o să spună prietenii mei?” izbucni Bebe în gând. „Bine că n-au văzut-o pe asta de pe trotuar!”

Camionul a pornit brusc, salutat cu strigăte puternice de către tinerii ocupanți. „Da, în Suedia, școala este segregată” și-a spus Alexa Vancea, privind în urma vehiculului care se îndepărta. Oliver Hoffman

a pus mâna pe umărul lui Bebe și și-a apropiat fața de fața acestuia. L-a privit curios în ochi.

– Cine era tipa de pe trotuar care te-a salutat?

– Cine? Nu știu... cine m-a salutat? s-a bâlbâit Bebe.

– O poți lua cu tine, Bebe dragă, odată când avem sex în grup. Am văzut-o și eu. Gură frumoasă, cu buze... sex oral... nu mă dau în lături, a intervenit Marcus și a râs grosolan.

– Taci! i-a ordonat Oliver Hoffman.

– Sunteți niște porci! a comentat indignată Dorotea. Sex oral? Voi să ne... vă oferim noi sex oral...

– Liniște! Cine era? Spune. Ai văzut-o, de ce minți?

– O cunoști de-a părinților mei, o jurnalistă, o... româncă, a capitulat Bebe, simțind un nod în gât. E...

– Ce e? E frumoasă. Exotică, a comentat Oliver. Marcus, pregătește te rog un *joint*, a adăugat el.

– Am vrut să spun că este invitată la noi acasă când veniți și voi, a spus timid Bebe, părând foarte nefericit. Dorea să nu mai existe nici Alexa Vancea, nici părinții lui, nici ceilalți români. Să dispară toți, iar el să fie blond ca Oliver, ca Marcus, ca Hasse și ceilalți. Ce nenorocire să fii atât de brunet și pe deasupra și român!

– Și cu ce se ocupă această jurnalistă interesantă? a continuat să-l chestioneze Oliver Hoffman.

– Nu știu. Are activitate internațională, publică și în Franța, are relații, este cam...

– Cam ce?

– Este contra noastră, a șoptit Bebe, este...

– Comunistă? Rusofilă? Islamistă?

– Nu, dar este agresivă în ceea ce scrie, așa spune tata.

– „Așa spune tata”... Nu știu, zău, dacă poți să fii împreună cu noi, a râs îngăduitor Oliver. Deci, va fi și ea la petrecere! Foarte bine. Îmi plac femeile mature, exotice.

– Sex oral. Alex și Jonas, de la liceul din Danderyd, vând sex oral pe internet cu 500 de coroane ședința. Ha, ha, ha! Au o mulțime de